

בין גוש קטיף לשדרות...

רקע

דבריה המרגשים של אבישג² על החיים כיום בשדרות עוררו הדים רבים. בין השאר התפתח בעקבותיהם דיון בפורום של בוגרות המכללה, העוסקות בחינוך ומלמדות במקומות שונים בארץ, בנוסח המחזור של אבישג. הד לדיון המרתק מובא כאן לפניכם ללא עריכה וללא הערות מערכת.

רננה, בוגרת המכללה (תשס"ז), גורשה מביתה בנוה דקלים, כעת תושבת השומרון

שלום רב!

אני הולכת לכתוב משהו קשה, אז תתכוננו... אבישג, אל תקראי את דברי הבאים, כדי שלא איאש אותך ח"ו. תמשיכי להיות חזקה יחד עם כל התושבים בשדרות. כשגרתי וחייתי בגוש קטיף הרגשתי קידוש השם ומשמעות חזקה וקיומית לכל עם ישראל בכך שאני סופגת את הפצמ"רים ומיישבת חלק זה של הארץ בשביל כולם. אך נוכחתי לדעת שלא הייתי רצויה שם, בדיוק כמו שאר היהודים הקדושים שגרו בגוש. לא נתנו לצבא לטפל במציאות הביטחונית הקשה שהייתה שם, השמאל בכלל האשים אותנו במצב, ובסוף הממשלה גרשה אותנו משם ללא כל הערכה או תודה. ולכן אני שואלת; בשביל מה למות עכשיו בשדרות? בשביל מי לסבול את הסבל הזה? בשביל אנשים שלא אכפת להם? בשביל עם שלא שולח את צבאו להרוס את מכוניות הירייה ומרחם על אויביו ורוצחיו? בשביל ממשלה שמפחדת מהצל של עצמה, שבדקת כל הזמן איך יראה בעיני העולם?? אף אחד לא מעריך את העמידה האיתנה שלכם. אם זו הייתה המציאות ללא יכולת לשנותה, אז מילא. אך כולנו יודעים שאפשר להילחם חזרה ולעצור את ההפצצות עלינו בדרום, אבל האנשים "למעלה" מפחדים ומגמגמים.

אולי אם כל תושבי שדרות פשוט ילכו משם, הם יתעוררו! נמאס להיות הפראירים שלהם. הם יודעים שלנו יש אידיאולוגיה וחזק ושלל נברח ולכן הם מרשים לעצמם להשאיר את המצב כמו שהוא. אני כבר לא רואה בזה גבורה אלא כניעה בלתי מוצדקת לשלטון לא ראוי. הם הבטיחו שאחרי שיצאו מהגוש - יפעלו בנחישות כלפי כל גילוי קטן של טרור, כי כבר לא תהיה הצדקה לטילים. נו?! עבדו עלינו, מנצלים אותנו ואנחנו חושבים שאנחנו גיבורים ומסתכנים בשבילם! המוראל של האויבים בשמיים, אנו משחררים רוצחים ובסוף הם עוד יוצאים כמסכנים של העולם. גם כלפי שמיים קשה לי להבין איזה "קידוש השם" יש כאן? לתת את הלחי השנייה? להישאר בלי לנסות למנוע ולהפסיק את הטרור הבלתי נסבל הזה?? מה הטעם? מחכה להתקפה מצדכן. אני מקווה שתצליחו לשכנע אותי.

רננה, בוגרת המכללה והמכון לחינוך ואמונה, לשעבר מנוה דקלים תו"ב.

הדס זגורי, בוגרת המכללה (תשס"ז), מלמדת בירושלים

רננה יקרה מאוד!

ראשית מה שלומך?... אני לא הולכת להתקיף חזרה... [השכפ"ץ מיותר]. אני קוראת את הדברים שלך הנאמרים מתוך כאב עמוק, במיוחד לאור הגירוש שאת חווית באופן חזק ועמוק יותר ממני. אני קוראת, ומצד אחד מהנהנת בהסכמה. מה

¹ הדפים, כולל ההארות והשאלות בתחילתם וואו בסופם, בעריכת יונה גודמן.

² בוגרת מכללת אורות ותושבת שדרות. 'בעין חינוכית' גיליון 39, י"ב אדר א', תשס"ח.
<http://www.orot.ac.il/orot/InfoPagePublishes/EducationalViewPoint/default.aspx>

שאת מתארת הוא אמת: היחס של הממשלה, כבילת ידי הצבא אל מול המתקפה היומיומית ועוד. אין ספק שזה מעורר שאלות שעלינו לדון בהן. ומצד שני - אני כואבת את הדברים, ולא מסכימה! העיר שדרות והיישובים שמסביב נמצאים שם - כי זה המקום שלהם. נקודה!! שם הם צריכים להיות! אנו לא עושים טובה לשום ממשלה בכך שהם נשארים איתנים בעמדתם! אין כאן הגשת הלחי השנייה כי אם עשיית האמת משום שהיא אמת. כשאני רואה את תושבי שדרות המדהימים - אני מקבלת כוחות חדשים! כוחות של אהבה, כוחות של אמונה בעם שלנו, כח גבורה, כח רצון, השתאות, חסד, עזרה הדדית, קהילתיות, ענווה, אמונה ברבש"ע... כל אלו ועוד רבים מתעוררים בעם ישראל בזכות האנשים המדהימים היושבים בשער הנגב! מי יודע מה ההשפעה של זה.....(אבישג- מקווה שאת כן קוראת את הדברים!:-) חזק ונתחזק, הדס זגורי, בוגרת מחזור ה' במכון לחינוך ואמונה.

אבישג בוצחק, בוגרת המכללה (תשס"ז) ותושבת שדרות

רננה שלום ,
באמת נחמד לראותך, אם לא במציאות אז לפחות בפורום.
השאלות שלך הן שאלות שאנחנו שואלים את עצמנו כמעט כל יום, (ובאמת אחרי שבתנו אמונה נולדה הן הרבה יותר חזקות). התשובה טמונה בבסיס השאלות - כמו שהדס אמרה, אני לא גרה בשדרות בשביל ראש הממשלה וממשלתו, ולא בשביל החיילים. אנחנו גרים פה כי זה המקום שלנו, ודווקא תושבי גוש קטיף הצדיקים יודעים פי אלף יותר טוב מאיתנו מה הערך של יישוב כל חלק בארץ ישראל.
אנחנו מאמינים שלגור כרגע בשדרות זה מה הקב"ה רוצה! אנחנו מאמינים שלהפיץ פה תורה ואמונה זה מה שצריך. קודם כל בשביל עצמנו! אני לא מרגישה שלגור בשדרות זה לתת את הלחי השנייה אלא להיפך, אם תהיה כאן עזיבה המונית דווקא זה מה שיחליש את העם וזה מה שיראה לאויבינו שהם ניצחו.
לצערנו להפסיק את הטרור אנחנו הקטנים לא יכולים, אבל יש לנו כוח אחר. ובאמת, אולי בגוש קטיף הפסדנו, אבל זה אומר שזהו? מתיאשים?! נכון, יש היום עייפות ולעיתים ייאוש, גם ואולי בעיקר במנהיגות. אך מה תפקידנו במצב זה? להצטרף לשדר של עייפות וייאוש?! לעזור לעם להישבר? ייאוש שלנו יתרום משהו? עלינו לבחור לחיות חיי עוצמה פשוטים, לשדר אמונה וגבורה ולעודד אחרים. ליצור מהפך ערכי מלמטה, עד שזה בע"ה יחלחל הלאה, לאומה כולה.
אישית, אני מרגישה שמה שחוויתי בחודשים ובימים האחרונים של ההתנתקות זה מה שגורם לי לגור פה בשדרות, כדי שזה חס וחלילה לא יחזור על עצמו. צריך לעצור את זה איפה שהוא ואני מאמינה שעוצרים את זה כאן. בשדרות. באמונה. ביחד.
רק בשורות טובות!! (ויפה על הנוכחות בפורום!).

אבישג, שדרות

וְנִהְפֹךְ הוּא, אֲשֶׁר יִשְׁלְטוּ הַיְּהוּדִים הַמָּה בְּשָׁנָאֵיהֶם

מסביב לדפים:

- מי שמוכנה לשתף את כלל הבנות במחשבות בתחומי חינוך וחיים המתאימות לרוח של "בעין חינוכית", מוזמנת לשלוח אליי: yyg8@zahav.net.il.
- ניתן לעשות מנוי אישי (ללא עלות) על דפי "בעין חינוכית". נא לפנות לשרון: sharonz@orot.ac.il.
- מומלץ לשמור על דפי "בעין חינוכית" לשימוש עתידי.
- נשמח אם תפיצו את הדברים הלאה, למשפחה ולחברים מחוץ למכללה.